

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΤΗΣ

FREIDA MCFADDEN

ΑΓΑΠΗΤΗ

ΝΤΕΜΠΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΙΚΑ ΚΡΑΜΒΟΥΣΑΝΟΥ

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου

DEAR DEBBIE

Freida McFadden

© 2026 by Freida McFadden

Published by arrangement with Jane Rotrosen Agency, LLC & JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Jane Rotrosen Agency, LLC

& JLM Agency.

Πρώτη ελληνική έκδοση

Φεβρουάριος 2026

Μετάφραση

Κίκα Κραμβουσάνου

Επιμέλεια κειμένου

Ντόση Ιορδανίδου

Σχεδιασμός εξωφύλλου

Ελένη Κυριακίδου, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση

Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστερί

Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr

e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογικών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0241-5

*Για τη μητέρα μου,
που δεν αγαπά τίποτα περισσότερο
από μια καλή ιστορία εκδίκησης.*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Αν και τα βιβλία μου ανήκουν στο είδος του ψυχολογικού θρίλερ –ένα είδος που παραδοσιακά έχει σκοτεινά στοιχεία– προσπαθώ πάντα να τα κρατώ όσο το δυνατόν πιο κατάλληλα για όλη την οικογένεια. Δεν πρόκειται να συναντήσετε παραστατικές σκηνές βίας ή Σίγμα-Έψιλον-Ξι, ας πούμε, *ενήλικου περιεχομένου*. (Κυρίως επειδή ξέρω ότι τα διαβάζουν και μέλη της οικογένειάς μου!)

Ωστόσο, ο καθένας αντιδρά διαφορετικά σε ό,τι διαβάζει, και μερικά βιβλία μου αγγίζουν πιο ευαίσθητα ή αμφιλεγόμενα θέματα. Γι' αυτό τον λόγο δημιούργησα μια λίστα με προειδοποιήσεις περιεχομένου για όλα μου τα θρίλερ, την οποία μπορείτε να βρείτε στην αρχική σελίδα του ιστοτόπού μου:

freidamcfadden.com

Απευθύνεται τόσο σε αναγνώστες που θέλουν να προστατεύσουν την ψυχική τους υγεία, όσο και σε γονείς που τα παιδιά τους διαβάζουν τα βιβλία μου. Έχετε επίσης υπόψη ότι σε ορισμένες περιπτώσεις οι προειδοποιήσεις αυτές περιλαμβάνουν σημαντικά σπόιλερ για ανατροπές που συμβαίνουν μέσα στην ιστορία.

Με αυτά κατά νου, ελπίζω να απολαύσετε με ασφάλεια αυτό το ταξίδι στη φαντασία μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΑΚΕΛΟ ΠΡΟΣΧΕΔΙΩΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΤΗΣ ΝΤΕΜΠΙ

Αγαπητή Ντέμπι,

Πάντα μας υπενθυμίζεις στη θαυμάσια στήλη σου πως το πρωινό είναι το σημαντικότερο γεύμα της ημέρας και συμφωνώ! Είναι, όμως, η οικογένειά μου διατεθειμένη να καθίσει να φάει πρωινό; Ούτε λόγος.

Κάθε πρωί το ίδιο τσίρκο. Τα παιδιά μου να ψάχνουν χαμένα παπούτσια ή σχολικές εργασίες που εξαφανίστηκαν ως διά μαγείας κατά τη διάρκεια της νύχτας, και ο σύζυγος να ψάχνει τα κλειδιά του ή τα γυαλιά του. Κανείς δεν ενδιαφέρεται να καθίσει για πέντε λεπτά στο τραπέζι και να απολαύσει το τέλειο πρωινό, το οποίο έφτιαχνα επί δεκαπέντε λεπτά.

Έχω δοκιμάσει τα πάντα! Γρήγορα γεύματα, επιλογές για φαγητό στο χέρι, δωροδοκίες (μην τα ρωτάς!), αλλά, ό,τι και να κάνω, η οικογένειά μου φεύγει πάντα από το σπίτι με άδειο στομάχι!

Πώς στο καλό να κάνω την οικογένειά μου να αφιερώσει λίγα λεπτά για να φάει ένα θρεπτικό πρωινό πριν βγει από την πόρτα χωρίς καν ένα γεια; Βοήθησέ με, Ντέμπι!

Πεινασμένη απ' το Χίνγκαμ

Αγαπητή Πεινασμένη απ' το Χίνγκαμ,

Πράγματι, το πρωινό είναι το πιο σημαντικό γεύμα της ημέρας. Αυξάνει τα επίπεδα ενέργειας και εγρήγορσης, ενώ αν δεν καταναλώσεις ένα υγιεινό πρωινό, μπορεί να νιώθεις ατονία όλη μέρα. Στα παιδιά και τους εφήβους ένα θρεπτικό πρωινό μπορεί να βελτιώσει τη μνήμη και τη συγκέντρωση στο σχολείο.

Αν η οικογένειά σου δεν δείχνει ενδιαφέρον για πρωινό, προσπάθησε να ανακαλύψεις τι είδους φαγητά θα μπορούσαν να τους δελεάσουν ώστε να αφιερώσουν εκείνα τα κρίσιμα δεκαπέντε λεπτά το πρωί. Κάποιοι προτιμούν ένα μπουλ δημητριακά, άλλοι τηγανίτες, κι άλλοι ένα πλήρες πρωινό με αυγά, μπέικον και ψωμί ολικής. Μάθε τι αρέσει περισσότερο στον καθένα και προσαρμόσου ανάλογα!

Και αν ούτε αυτό αποδώσει, θα συνιστούσα να βάλεις λουκέτο στην μπροστινή και την πίσω πόρτα του σπιτιού. Το πρώτο πράγμα που θα κάνεις το πρωί θα είναι να ασφαλίζεις και τις δύο πόρτες από μέσα και να κρατάς τα κλειδιά στην τσέπη σου. Ενημέρωσέ τους όλους ότι δεν πρόκειται να φύγουν από το σπίτι μέχρι να φάνε ένα θρεπτικό πρωινό. Αν εξακολουθούν να είναι διστακτικοί, μια απλή απειλή ότι αν δεν καθίσουν να φάνε, θα καταπιείς τα κλειδιά, θα τους πείσει σίγουρα.

Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι σύντομα θα απολαμβάνεις ένα υπέροχο καθημερινό πρωινό με την οικογένειά σου!

Ντέμπι

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΝΤΕΜΠΙ

Μου έχουν απαγορεύσει να μιλάω στην κόρη μου τη Λέξι το πρωί.

Τον κανόνα επέβαλε η ίδια η Λέξι κάποια στιγμή στην πρώτη λυκείου, και τώρα που είναι τελειόφοιτη ο κανόνας εξακολουθεί να τηρείται με θρησκευτική ευλάβεια. Η απαγόρευση θεσπίστηκε όταν τόλμησα να τη ρωτήσω «πώς είσαι;» με το που μόλις είχε ξυπνήσει το πρωί, και πολύ απλά «δεν είμαι σε φάση για κουβέντες αυτή τη στιγμή, έλεος, ρε μαμά».

Έτσι, κάπου στα μισά της πρώτης λυκείου, η Λέξι ανακοίνωσε επίσημα ότι δεν μου επιτρέπεται πλέον καμία απολύτως κουβέντα μαζί της τις πρωινές ώρες. Και αν τολμήσω να επιχειρήσω επικοινωνία –λεκτική ή μη– με φιμώνει με ένα «τι σου έχω πει;» ή, ακόμα χειρότερα, με *εκείνο το βλέμμα*.

Ξέρετε ποιο βλέμμα εννοώ. Αν έχετε έφηβο στο σπίτι, ξέρετε.

Έτσι, όταν η Λέξι κάνει την είσοδό της στην κουζίνα αυτό το πρωινό Τετάρτης δεν βγάζω άχνα. Συνεχίζω να τρώω τα δημητριακά μου – αυτά με τις έξτρα φυτικές ίνες. (Στα σαράντα μου, οτιδήποτε ευαγγελίζεται πολλές φυτικές ίνες μπαίνει αυτομάτως στο καλάθι αγορών μου.) Δεν είναι δύσκολο να θυμάμαι να μη μιλάω στη Λέξι, μιας και φοράει σχεδόν μόνιμα εκείνα τα τεράστια ακουστικά. Δεν αποκλείεται να έχουν πλέον συγχωνευτεί με τα κροταφικά οστά του κρανίου της.

Τα μαλλιά της είναι μαζεμένα σε μια πρόχειρη αλογοουρά, που μοιάζει σαν να την έφτιαξε χθες το βράδυ –ή και πριν μερικές μέρες– και δεν μπήκε στον κόπο να τη διορθώσει. Φοράει ένα φαρδύ, ξεχειλωμένο φούτερ με κουκούλα, που παραπέμπει περισσότερο σε ρούχο ύπνου, και η εντύπωση αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι τη συνδυάζει με καρό παντελόνι πιτζάμας. Δεν είναι «ημέρα πιτζάμας» στο σχολείο. Πολύ απλά, έτσι ντύνονται σήμερα τα παιδιά. Το βρίσκω κακόγουστο, αλλά, από την άλλη, τα ζηλεύω κιόλας. Μακάρι να μπορούσα κι εγώ να κυκλοφορώ με πιτζάμες κάθε μέρα.

Από τα δύο μου παιδιά, η Λέξι είναι αυτή που μου μοιάζει – γεγονός που για εκείνη, φαντάζομαι, είναι τρομερά εξευτελιστικό. Έχει την ίδια λεπτότητα στη δομή των οστών του προσώπου της και το ίδιο σκούρο, ελαφρώς κυματιστό μαλλί. Όπως κι εγώ, δεν δυσκολεύεται με τα μαθήματα. Γι' αυτό και φέτος, στην τελευταία της χρονιά, πήρε τέσσερα μαθήματα AP*, όπως και ένα μάθημα Αριθμητικής Θεωρίας, αφού είχε ήδη περάσει το AP προχωρημένου Απειροστικού Λογισμού πέρυσι.

Όπως κι εγώ, ίσως παραείναι έξυπνη.

Δεν μου ρίχνει ούτε βλέμμα όσο κατευθύνεται με φόρα προς το ψυγείο, ρίχνοντας μια περιφρονητική ματιά στις κονσέρβες που έχω στοιβάξει στον πάγκο για τη φιλανθρωπική συλλογή τροφίμων. Για εκείνη, ό,τι και αν κάνω είναι ένας συνδυασμός ντροπής και εκνευρισμού. Όμως το πιο ασυγχώρητο «έγκλημά»

---

* Στις ΗΠΑ, το AP (Advanced Placement) είναι ένα πρόγραμμα μαθημάτων στο λύκειο που προσφέρεται από το College Board. Πρόκειται για μαθήματα πανεπιστημιακού επιπέδου, τα οποία οι μαθητές μπορούν να παρακολουθήσουν όσο είναι ακόμη στο σχολείο. Υπάρχουν AP classes σε πολλές κατηγορίες: Μαθηματικά, Φυσικές Επιστήμες, Ανθρωπιστικές, Γλώσσες, Ιστορία, Καλές Τέχνες κ.ά. (ΣτΜ)

μου ήταν το όνομα που της έδωσα: Αλέξα*. Και, εντάξει, πώς μπορούσα εκείνον τον καιρό να φανταστώ ότι θα κατέληγε να γίνει... συσκευή;

Η Λέξι μού ρίχνει μια πεταχτή ματιά πάνω απ' τον ώμο της κι αμέσως γυρίζει και με ξανακοιτά, ξαφνιασμένη. Την τρώει να κάνει κάποιο σχόλιο, αλλά αυτό θα σήμαινε ότι παραβιάζει τον ιερό όρκο σιωπής της. Η μάχη που δίνει με τον εαυτό της είναι ολοφάνερη.

Τελικά, σπάει. Φταίει το κραγιόν – μιας και, κανονικά, δεν βάζω ποτέ κραγιόν.

«Γιατί τέτοιο στόλισμα, μαμά;» ζητά να μάθει.

Παίρνω άλλη μια κουταλιά από τα δημητριακά με φυτικές ίνες και σκουπίζω τα χείλη μου με μια χαρτοπετσέτα. Συνήθως κυκλοφορώ με φόρμα και φανελάκι, οπότε λογικό να της κάνει εντύπωση που με βλέπει με φόρεμα και πλήρως μακιγιαρισμένη. Ακόμη και τα μαλλιά μου στέγνωσα με πιστολάκι αντί να τα αφήσω βρεγμένα και μαζεμένα αλογοουρά.

«Δεν θυμάσαι που σου είπα για τη φωτογράφιση από το *Σπίτι και Κήπος*;» της θυμίζω. «Έρχονται σήμερα για να φωτογραφίσουν τον κήπο».

Ήταν μεγάλη τιμή που το περιοδικό με διάλεξε για αυτό το αφιέρωμα. Ως νοικοκυρά πλήρους απασχόλησης και μητέρα δύο κοριτσιών, υπήρξαν φορές που η ζωή μου μου φαινόταν κάπως... άδεια. Είμαι περήφανη για τις κόρες μου, αλλά ήθελα να νιώσω περήφανη και για κάτι που να είναι αποκλειστικά δικό μου. Αυτή

---

* Η Alexa είναι η ψηφιακή φωνητική βοηθός της Amazon, αντίστοιχη με τη Siri της Apple ή το Google Assistant. Πρόκειται για ένα σύστημα τεχνητής νοημοσύνης με αναγνώριση φωνής, που επιτρέπει στον χρήστη να δίνει φωνητικές εντολές. Η λέξη «Alexa» έχει πλέον ταυτιστεί τόσο έντονα με τη συσκευή, ώστε για όποιον λέγεται Αλέξα/Λέξι μπορεί να προκαλεί αστειές ή αμήχανες καταστάσεις. (ΣτΜ)

η φωτογράφιση έδωσε μια ευπρόσδεκτη τόνωση στην αυτοπεποίθησή μου. Δουλεύω πολύ σκληρά στον κήπο μου.

Υπήρχαν μέρες που ένιωθα πως, αν δεν είχα τα λουλούδια μου, δεν θα μπορούσα καν να σηκωθώ απ' το κρεβάτι.

«Δεν το ήξερα», λέει η Λέξι, παρόλο που το έχω αναφέρει δεκάδες φορές. Δεν της επισημαίνω την ειρωνεία πως, αν εγώ είχα ξεχάσει κάτι που μου είπε μόλις χθες, αυτή τη στιγμή θα με στόλιζε κανονικότητα. «Καλή τύχη, πάντως».

Αυτό δεν περίμενα να το ακούσω – ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους της. Και το άλλο απίστευτο; Η δεκαεπτάχρονη κόρη μου μου μιλάει *πρωί πρωί*. Νιώθω σαν να ζω ένα αλλόκοτο, υπέροχο όνειρο. Μπορώ, άραγε, να ελπίζω ότι τα δύσκολα εφηβικά χρόνια έκαναν τον κύκλο τους;

«Ευχαριστώ», λέω επιφυλακτικά, μην τυχόν και κάνω κάτι που θα διαταράξει αυτή την εύθραυστη ανακωχή.

Η Λέξι μορφάζει στραβώνοντας τη μύτη. «Δεν σκοπεύεις να κουβαλήσεις στ' αλήθεια όλες αυτές τις κονσέρβες στο σχολείο σήμερα, έτσι; Θα μοιάζεις με σκουπιδιάρισσα».

Μάλιστα, μάλλον τα δύσκολα χρόνια δεν τον έκαναν τον κύκλο τους ακόμη.

Πριν προλάβω να σκεφτώ πώς να διατυπώσω μια ψύχραιμη απάντηση στο σχόλιο της κόρης μου για το ότι μαζεύω τρόφιμα για αυτούς που έχουν ανάγκη, εμφανίζεται στην κουζίνα η άλλη μου κόρη, η Ίζαμπελ. Και ευτυχώς, γιατί ό,τι κι αν έλεγα στη Λέξι, δεν θα της άρεσε.

Η Ίζι είναι στη δεύτερη τάξη του λυκείου Χίνγκαμ Πρεπ*,

---

* Τα prep schools (*preparatory schools*) είναι ιδιωτικά λύκεια (μερικές φορές και γυμνάσια) που προετοιμάζουν τους μαθητές για πανεπιστημιακές σπουδές. Συνήθως είναι ακριβά σχολεία, με έμφαση σε ακαδημαϊκές επιδόσεις, αθλητισμό και κοινωνικό κύρος. (ΣτΜ)

δύο τάξεις πιο κάτω από την αδελφή της*. Και ενώ η Λέξι μού θυμίζει ενοχλητικά τον εαυτό μου, η Ίζι μοιάζει περισσότερο στον πατέρα της. Έχει τα ανοιχτά καστανά μαλλιά του, το ανοιχτόκαρδο χαμόγελό του και τη στιβαρή κορμοστασιά του. Και, όπως κι εκείνος, είναι ανέμελη, εύθυμη, ξέγνοιαστη.

Σε αντίθεση με μένα και τη Λέξι, η Ίζι ήταν πάντα πολύ αθλητική. Υποθέτω πως είναι οι ενδορφίνες που την κάνουν πιο ευχάριστη παρέα από την αδελφή της. Έτσι τουλάχιστον το βλέπω εγώ. Αν δεν έσερνα με το ζόρι τον εαυτό μου στο γυμναστήριο μερικές φορές την εβδομάδα, θα είχα σκοτώσει ολόκληρη τη γειτονιά.

«Γεια, μαμά». Η Ίζι αρπάζει ένα μήλο από το μπολ στον πάγκο της κουζίνας. «Πρέπει να φύγω τρέχοντας. Το σχολικό θα είναι εδώ σ' ένα λεπτό».

«Αυτό θα είναι το πρωινό σου όλο κι όλο;» τη μαλώνω.

«Μαμά, πρέπει να φύγω».

Στη ζωή –και δη στη ζωή μιας μητέρας *εφηβων*– δεν μπορείς να πολεμάς για όλα· διαλέγεις τις μάχες που αξίζουν. «Εντάξει, σ' αγαπώ», φωνάζω. «Θα έρθω να σε πάρω μετά την προπόνηση».

Η Ίζι κοντοστέκεται· η αλογοουρά της πηγαينوέρχεται ελαφρά, ενώ δείχνει σαν να βασανίζεται να διαλέξει τις επόμενες λέξεις που θα ξεστομίσει. Χώνει το μήλο στην τσέπη του φούτερ. «Δεν χρειάζεται», λέει τελικά. «Θα γυρίσω με το λεωφορείο».

«Περίμενε!» Πετάγομαι όρθια κι αναποδογυρίζω το μπολ με τα δημητριακά· γάλα πιτσιλάει το τραπέζι. Ευτυχώς το φόρεμα

---

* Το αμερικανικό λύκειο (high school) έχει τέσσερις τάξεις, από την Α' έως τη Δ' λυκείου, αλλά με τις δικές τους ονομασίες: ένατη-Freshman (Α' λυκείου), δέκατη-Sophomore (Β' λυκείου), ενδέκατη- Junior (Γ' λυκείου) και δωδέκατη-Senior (Δ' λυκείου, τελειόφοιτοι). (ΣτΜ)

τη γλίτωσε. «Το σχολικό δεν περνάει μετά την προπόνηση. Θα έρθω εγώ».

Η Ίζι σωπαίνει.

«Δεν είναι κόπος», την καθησυχάζω, καταπνίγοντας τη σκέψη ότι μια φορά κι έναν καιρό πήγα να την πάρω από τον παιδικό σταθμό κι έτρεχε πάνω μου με τέτοια φόρα που σχεδόν με έριχνε κάτω.

Δεν ξέρω πόση ώρα θα στεκόταν εκεί, με τα χέρια στις τσέπες, χωρίς να βγάζει λέξη, αν η Λέξι δεν πετούσε ξαφνικά: «Για όνομα του Θεού, πες της το επιτέλους, Ίζι!»

Κοιτάζω τότε τη μία τότε την άλλη. Μισώ τα μυστικά τους, αν και τα προτιμώ από τους καβγάδες τους. «Να μου πει τι;»

Η Ίζι παραμένει αμίλητη.

Η Λέξι αφήνει έναν θεατρικό αναστεναγμό και λέει: «Την έδωξαν από την ομάδα ποδοσφαίρου».

«Λέξι!» γρυλίζει η Ίζι, κοκκινίζοντας ως τα αφτιά. «Τι;»

Αυτό πια ξεπερνά κάθε λογική. Η Ίζι παίζει μπάλα από το νηπιαγωγείο· μπορεί να ντριμπλάρει ακόμα και στον ύπνο της. Πώς είναι δυνατόν να την έδωξαν; Είναι απ' τις καλύτερες της δευτέρας λυκείου. Μα, τι λέμε τώρα – είναι μία από τις καλύτερες παίκτριες της ομάδας γενικά.

«Δεν καταλαβαίνω», λέω. «Γιατί σε έδωξαν;»

Η Ίζι αποστρέφει το βλέμμα. «Μαμά...»

Δεν μπορεί, σίγουρα έχει γίνει κάποιο λάθος. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. «Θα τηλεφωνήσω στον προπονητή Πάικ».

«Μη, μαμά, όχι!» Τα μάτια της έχουν γουρλώσει, έχει πανικοβληθεί. «Πρέπει να φύγω τώρα. Μην πάρεις τον προπονητή».

«Ίζι...»

«Σε παρακαλώ, μην τον πάρεις». Τα μάτια της είναι γεμάτα απογνώση. «Υποσχέσου μου ότι δεν θα τον πάρεις».

Δεν θέλω να χάσει το λεωφορείο. Δεν μπορώ να την πάω εγώ αυτή τη στιγμή, αφού πρέπει να μείνω εδώ για τη φωτογράφιση. Όμως η Ίζι δεν πρόκειται να κουνήσει ρούπι αν δεν συμφωνήσω, κι έτσι αναγκάζομαι τελικά να της πω: «Σ' το υπόσχομαι».

Υπόσχομαι να μην του τηλεφωνήσω. Δεν υποσχέθηκα, όμως, ότι δεν θα περάσω από το γραφείο του να τον ρωτήσω τι στην ευχή έγινε κι έδιωξε την κόρη μου από την ομάδα.

Η Ίζι μού ρίχνει μια τελευταία ματιά κι ύστερα βγαίνει τρέχοντας από το σπίτι. Αυτό το παιδί όλο τρέχει. Είναι φοβερή στο ποδόσφαιρο. Δεν πάει ο νους μου τι μπορεί να έχει συμβεί για να τη διώξουν απ' την ομάδα, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να μην το μάθω.

Στρέφω την προσοχή μου στη μεγάλη μου κόρη, η οποία έχει πιάσει μια κονσέρβα καλαμπόκι και διαβάζει την ετικέτα με μια ξινίλα στη μούρη, σαν τα συστατικά να την είχαν προσβάλει προσωπικά.

«Ξέρεις τι έχει συμβεί;» ρωτάω τη Λέξι.

«Έλεος, ρε μαμά, όχι, δεν ξέρω», λέει μες στην τσαντίλα η Λέξι. «Μπορείς, σε παρακαλώ, να σταματήσεις να με ρωτάς όλη την ώρα το ίδιο πράγμα;»

Πρώτη φορά τη ρωτάω, αλλά τι να πεις. «Δεν έχεις ακούσει απολύτως τίποτα, δηλαδή;»

«Όχι!» Η Λέξι μού ρίχνει ένα βλέμμα που θα μπορούσε να με κάψει ζωντανή, αλλά μετά προσθέτει: «Καλύτερα που την έκανε από την ομάδα, όμως. Ο Πάικ είναι τέρμα ανώμαλος».

«Ανώμαλος;»

Η Λέξι στρέφει απαυδισμένη τα μάτια στο ταβάνι, σάμπως να έχει κουραστεί σ' αυτή τη ζωή να πρέπει να μου εξηγεί το παραμικρό. «Ήταν και η φίλη μου η Μίρα στην ομάδα και έλεγε πως ο Πάικ όλη την ώρα έμπαινε και καλά κατά λάθος στα

αποδυτήρια την ώρα που άλλαζαν τα κορίτσια. Έλεγε ένα *σόρι* και έφευγε αμέσως, αλλά, εντάξει, εμένα δεν μου φαίνεται και πολύ *κατά λάθος*, ξέρω γω».

Τι έκανε λέει;

Τα δημοτριακά κολλάνε στον λαιμό μου καθώς προσπαθώ να χωνέψω αυτή τη νέα αποκάλυψη. Η Ίζι δεν έχει αναφέρει ποτέ τίποτα τέτοιο, αλλά ξέρω τη φίλη της Λέξι τη Μίρα, και δεν είναι από τα κορίτσια που βγάζουν ιστορίες από το μυαλό τους. Είναι δυνατόν να είναι αλήθεια; Και αν όντως είναι... γιατί να *θέλω* να είναι η Ίζι στην ομάδα;

«Όχου, θα το κόψεις επιτέλους αυτό;» λέει η Λέξι με εκνευρισμό.

Ζορίζομαι να καταπιώ τα δημοτριακά που μου έχουν κολλήσει στο λαιμό και τη ρωτάω: «Τι να κόψω;».

«Να μασάς», λέει.

«Να μασάω;» επαναλαμβάνω, χωρίς να μπορώ να το πιστέψω.

«Ο τρόπος που μασάς... κάνεις πάρα πολύ θόρυβο. Κανένας άνθρωπος, ξέρω γω, στον κόσμο δεν μασάει τόσο δυνατά. Δεν κάνω πλάκα, είναι εντελώς κουλό. Παίζει να σε ακούνε όλοι οι γείτονες».

Κανένας ως τώρα δεν είχε ασκήσει κριτική στην ένταση των γναθιαίων μου κινήσεων. Για μια στιγμή μένω αποσβολωμένη. «Συγγνώμη. Θα κάνω ό,τι μπορώ για να μασάω *διακριτικότερα*».

«Μα είναι *ανυπόφορο*», επιμένει. «Μασάς διαρκώς, και εί-
ναι, 'ντάξει, *τρομερά* σπαστικό».

Αποσπάται προσωρινά η προσοχή μου από την ανησυχία μου για τον προπονητή Πάικ, καθώς ένα πιο πειστικό θέμα απαιτεί την προσοχή μου: Τι στο καλό συνέβη στη σχέση μου με την πρωτότοκη κόρη μου; Θυμάμαι μια εποχή που έφτιαχνα τηγανίτες για τη Λέξι το πρωί. Τα έδινά όλα. Σχημάτιζα

από μια χαμογελαστή φατσούλα με μύρτιλα σε καθεμιά ή, σε εξαιρετικές περιστάσεις, με κομματάκια σοκολάτας. Όταν η Λέξι έβλεπε τις τηγανίτες με τις φατσούλες (ιδίως εκείνες με τη σοκολάτα), έλαμπε από χαρά. Έτρωγε πρώτα όλα τα μύρτιλα ή τα κομματάκια σοκολάτας κι έπειτα έπνιγε τις τηγανίτες σε σιρόπι σφενδάμου. Μετά από μερικές μπουκιές, με κοίταζε με ένα λερωμένο απ' τα σιρόπια, ευτυχισμένο χαμόγελο. *Μαμά, φπάχνεις τις καλύτερες τηγανίτες του κόσμου!*

Τρώω λίγα δημητριακά ακόμη και αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάτι που θα μπορούσα να της προτείνω να κάνουμε μαζί. Ίσως μια εξόρμηση στα μαγαζιά; Πάντα άρεσε στη Λέξι να πηγαίνει για ψώνια, από μικρό παιδί, και εξακολουθεί να αγαπάει τα ρούχα. Αν και το να βρούμε ρούχα που να της αρέσουν μπορεί να είναι μια πρόκληση.

Ίσως θα μπορούσα να της προτείνω να πάμε σε μαγαζί που πουλάει πιτζάμες. Υπάρχει τέτοιο πράγμα; Αν δεν υπάρχει, θα έπρεπε να φτιάξουν ένα. Να μία πρώτης τάξεως ιδέα.

Ακούγεται μια κόρνα έξω από το σπίτι, τόσο δυνατά, που μας κάνει και τις δυο να πεταχτούμε. Μπορεί εγώ να μην καταφέρνω πια να κάνω την κόρη μου να χαμογελάσει, αλλά αυτό το κλάξον τα καταφέρνει μια χαρά. Είναι το αγόρι της, ο Ζέιν, που πρόσφατα έγινε δεκαοχτώ, έβγαλε δίπλωμα οδήγησης και τώρα μπορεί να την πηγαίνει στο σχολείο κάθε μέρα.

Αλλά δεν μπαίνει στο σπίτι. Απλώς πατάει το κλάξον τόσο δυνατά ώστε να μάθουν οι πάντες, σε όλες τις γειτονικές πόλεις, ότι έφτασε. Δεν αποκλείεται αυτό το κλάξον να είναι πιο δυνατό ακόμα και από το μάζημά μου.

«Φεύγω», τιτιβίζει η Λέξι.

Η κόρη μου αρπάζει το σακίδιό της από το πάτωμα, το οποίο είναι τόσο βαρύ που, όταν το περνάει στους ώμους της, περπατάει με μια ελαφριά κλίση προς τα πίσω. Ανοίγει το στόμα

της σαν να θέλει να μου πει αντίο, αλλά προφανώς θυμάται τον κανόνα της ότι δεν μιλάμε το πρωί, και βγαίνει από την πόρτα χωρίς λέξη.

Δεν έχω φάει ούτε τα μισά δημητριακά μου, αλλά δεν έχω και πολλή όρεξη. Ακολουθώ τη διαδρομή της Λέξι ως την εξώπορτα μιας και ξέρω ότι αποκλείεται να την κλείδωσε αφότου βγήκε. Και γιατί να μπει στον κόπο, άλλωστε, αφού το κάνω πάντα εγώ για εκείνη;

Ό,τι κι αν γίνει, είμαι εδώ για την οικογένειά μου. Πάντοτε.

Κοιτάζω από το παράθυρο το ξεχαρβαλωμένο κόκκινο Kia που βγαίνει από το δρομάκι μας. Κάθε φορά που βλέπω αυτό το αυτοκίνητο, σκέφτομαι ότι θα έπρεπε να το πάει κατευθείαν στη χωματερή και να το αφήσει εκεί. Δεν με ενθουσιάζει το γεγονός ότι το παιδί μου πηγαίνει στο σχολείο με αυτό το σαράβαλο, αλλά καταλαβαίνω πως δεν έχω πολλές δυνατότητες παρέμβασης.

Οι δε σκέψεις μου για το αγόρι που οδηγεί το σαράβαλο είναι ακόμα λιγότερο κολακευτικές.

Βλέπω τον Ζέιν στη θέση του οδηγού καθώς στρίβει στον δρόμο μπροστά από το σπίτι. Έχει μακριά, ατημέλητα μαλλιά και είναι λεπτός σαν στέκα, παρόλο που όσες φορές έχει έρθει στο σπίτι μας χλαπακιάζει ό,τι βρει μπροστά του. Αν βρω άδειο το μισό ψυγείο, σημαίνει ότι ο Ζέιν έχει περάσει από δω. Ειδικά αν το ψυγείο έχει μείνει ελαφρώς ανοιχτό και το καπάκι της τουαλέτας είναι σηκωμένο. Για να μην αναφέρω το γεγονός ότι είμαι σχεδόν σίγουρη ότι ατιμίζει. Δεν ξέρω καν τι είναι το άτιμισμα, αλλά ξέρω ότι δεν θέλω η κόρη μου να βγαίνει με ένα αγόρι που το κάνει. Όχι ότι μου πέφτει λόγος, βέβαια.

Αλλά πιο πολύ απ' όλα, δεν μου αρέσει ο τρόπος που κοιτάζει τη Λέξι. Υπάρχει κάτι στην έκφρασή του που με κάνει να

νιώθω άβολα. Είναι κάτι που έχω ξαναδεί – μια ανάμνηση που δεν μπορώ να απωθήσω.

Η Λέξι και ο Ζέιν είναι μαζί γύρω στους τέσσερις μήνες, κι εγώ τα είχα ήδη παίξει με αυτή τη σχέση πριν καν συμπληρωθούν δύο εβδομάδες.

Δεν μπορώ, βέβαια, να της απαγορεύσω να βγαίνει μαζί του. Η Λέξι είναι δεκαεπτά χρονών και αν το τολμήσω, δεν θα βγει σε καλό. Αν της πω να μην τον βλέπει, εκείνη θα τον βλέπει ακόμα πιο πολύ. Όχι, η έξυπνη κίνηση είναι να περιμένω. Είναι έξυπνο κορίτσι, θα το καταλάβει. Αργά ή γρήγορα, ο Ζέιν θα αποτελεί παρελθόν.

Κι αν όχι... τότε σκοπεύω να προστατέψω την κόρη μου. Και τις δύο μου κόρες. Είτε τους αρέσει είτε όχι.

Είμαι έτοιμη να γυρίσω στην κουζίνα, μα σταματώ όταν διακρίνω ξανά μια κίνηση από το παράθυρο. Είναι ο διπλανός μας, ο Μπρετ Κάρλσον, που περπατάει στο δρομάκι που χωρίζει τα δυο σπίτια μας. Για την ακρίβεια, δεν θα έλεγα ότι περπατάει, αλλά μάλλον ότι οδεύει προς την εξώπορτά μας οργισμένα. Από λεπτό σε λεπτό, θα την κοπανάει με τις γροθιές του.

Η μέρα αυτή προβλέπεται... πολύ ενδιαφέρουσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Αν και στέκομαι μόλις λίγα βήματα από την πόρτα, δεν την ανοίγω αμέσως. Δίνω στον Μπρετ την ευκαιρία να χτυπήσει το κουδούνι. Επανειλημμένα. Ύστερα, όπως ακριβώς περίμενα, ξεκινά το κοπάνημα.

«Άνοιξέ μου!» φωνάζει, κοπανώντας άσκοπα τις γροθιές του πάνω στην πόρτα. «Άνοιξέ μου αμέσως!»

Σκέτη σαπουνόπερα είναι το άτομο, έλεος!

Ο Μπρετ Κάρλσον μετακόμισε στη γειτονιά μας πριν από έναν χρόνο περίπου. Τους περισσότερους γείτονες τους ξέρω αρκετά καλά· αυτόν σχεδόν καθόλου. Το μόνο που ξέρω είναι ότι δουλεύει στα χρηματοοικονομικά, οδηγεί το σπορ αμάξι του με υπερβολική ταχύτητα και βάζει μουσική τόσο δυνατά στο γραφείο του σπιτιού του, που ενοχλεί ολόκληρη τη γειτονιά. Κι όμως, πάντα προλαβαίνει να χαμηλώσει την ένταση ακριβώς πριν εμφανιστεί η αστυνομία λόγω παραπόνων για θόρυβο.

Αργά, νωχελικά, πηγαίνω να του ανοίξω. Μα πριν το κάνω, αρπάζω το κοπίδι που φυλάμε σε ένα ντουλάπι του χολ και το γλιστρώ στην τσέπη του φορέματός μου. Για παν ενδεχόμενο.

Ο Μπρετ στέκεται στην είσοδο του σπιτιού μου, με τα χέρια σφιγμένα σε γροθιές και το πρόσωπό του κατακόκκινο.

Με κοιτάζει απειλητικά. Σφίγγω με το δεξί μου χέρι το κοπίδι στην τσέπη μου.

«Καλημέρα, Μπρετ!» λέω πρόσχαρα. «Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;»

«Ξέρω τι έκανες», συρίζει θυμωμένα ο Μπρετ. «Ξέρω τι έκανες και δεν θα τη γλιτώσεις!»

Τον κοιτάζω απορημένα. «Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς. Τι στην ευχή θαρρείς πως έκανα;»

«Το ξέρω πως ήσουν εσύ!» Όλες οι φλέβες στο λαιμό του Μπρετ είναι φουσκωμένες. «Νομίζεις ότι μετά από όλες αυτές τις καταγγελίες για θόρυβο, δεν θα το καταλάβαινα;»

«Ειλικρινά», λέω, «δεν ξέρω σε τι αναφέρεσαι, Μπρετ».

«Στον ηλεκτρολογικό πίνακα», διευκρινίζει. «Τρύπωσες στο υπόγειο και έκοψες το ρεύμα στο γραφείο μου. Δεν έχω ηλεκτρικό σ' εκείνο το δωμάτιο. Θα μου κοστίσει χιλιάδες δολάρια για να το φτιάξω!»

Βάζω το χέρι στο στήθος μου.

«Άπαπα!»

«Άπαπα;», επαναλαμβάνει κοροϊδευτικά ο Μπρετ. «Ψεύτρα! Δεν θες να παίζω δυνατά μουσική και πας και μου κόβεις το ρεύμα». Με κοιτάζει μισοκλείνοντας τα μάτια του. «Ξέρω ότι ήσουν εσύ. Και θα το πληρώσεις – με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα το πληρώσεις».

Φαίνεται σαν να πάει να μπουκάρει στο σπίτι για να συνεχίσει τον καβγά μέσα. Μα μπλοκάρω την είσοδο, έτοιμη να τραβήξω το κοπίδι από την τσέπη μου αν χρειαστεί. Όμως, δεν θα φτάσουμε εκεί. Ο Μπρετ είναι μόνο λόγια.

«Λυπάμαι πάρα πολύ για ό,τι συνέβη στον ηλεκτρολογικό πίνακά σου, Μπρετ». Συνοφρυώνομαι. «Αλλά, στον λόγο μου, δεν ήμουν εγώ. Εδώ καλά καλά δεν ξέρω πώς να χειρίζομαι τον δικό μας πίνακα! Όλα αυτά τα καλώδια... είναι μεγάλο μυστήριο

για μένα. Ρώτα και τον Κούπερ. Πάντα εκείνος ανεβάζει τις ασφάλειες άμα πέφτουν».

Ο Μπρετ εξακολουθεί να με αγριοκοιτάζει, δύσπιστος. «Το ξέρω πως ήσουν εσύ».

«Έχεις καμία απόδειξη;»

«Απόδειξη;»

Του χαρίζω ένα ευγενικό χαμόγελο. «Μια απλή ερώτηση είναι, Μπρετ».

«Δεν χρειάζομαι αποδείξεις», ξεσπάει. «Το ξέρω πως ήσουν εσύ».

Γελάω, πράγμα που τον εξαγριώνει ακόμη περισσότερο. «Αυτό είναι άνω ποταμών. Πώς στην ευχή θα έμπαινα στο υπόγειό σου, δηλαδή;»

Κοντοστεκέται για μια στιγμή να το σκεφτεί. «Είχα κρύψει ένα κλειδί κάτω από το φαναράκι στην πίσω αυλή. Κι εσύ κάπως το μυρίστηκες».

Είναι γεγονός ότι υπάρχουν ορισμένοι αφελείς άνθρωποι που κρύβουν τα κλειδιά της εξώπορτας τους σε εντελώς εκτεθειμένα σημεία: κάτω από μια πέτρα, μέσα σε μια γλάστρα ή ακόμα και κάτω από το χαλάκι της εισόδου. Είναι σαν να στέλνουν επίσημη πρόσκληση σε διαρρήκτες. Όταν επισκεπτόμαστε φίλους, ο Κούπερ κι εγώ παίζουμε ένα παιχνίδι όπου πρέπει να μαντέψω πού είναι κρυμμένο το εφεδρικό κλειδί πριν φτάσουμε στην εξώπορτα. Αυτό το παιχνίδι τον κάνει πάντα να γελάει. Πρόσφατα που πήγαμε για φαγητό σ' έναν συνάδελφό του, του είπα: «Το κλειδί τους είναι κάτω απ' τον νάνο, δίπλα στην πόρτα». Σηκώσαμε τον διακοσμητικό νάνο και – ιδού! Εγώ κάτι τέτοια τα μυρίζομαι από χιλιόμετρα!

«Με άλλα λόγια, μου λες», αρχίζω, «ότι βρήκα αυτό το κλειδί που είχες κρύψει στην αυλή σου και μετά μπήκα στο σπίτι σου, μες στη μαύρη νύχτα, και με κάποιον τρόπο κατέστρεψα

έναν διακόπτη στον ηλεκτρολογικό σου πίνακα; Μια απλή νοικοκυρά είμαι, Μπρετ. Είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι έκανα όλα αυτά τα πράγματα;»

Για πρώτη φορά από τη στιγμή που εμφανίστηκε, διακρίνω μια σκιά αβεβαιότητας στο πρόσωπό του.

«Ξέρεις», του λέω, «μάλλον θα ήταν τίποτα πιτσιρικάδες. Χθες το βράδυ είδα κάτι μούτρα να κόβουν βόλτες στον δρόμο μας. Δεν θα μου έκανε εντύπωση αν το έκαναν για να σπάσουν πλάκα».

Και δεν είναι τελείως ψέμα. Ο Ζέιν όλο εδώ απέξω τριγυρνάει, και πιο μούτρο απ' αυτόν δεν γίνεται.

«Εγώ πάντως λέω πως ήσουνα εσύ». Εξακολουθεί να με αγριοκοιτάζει, αν και η σιγουριά στη φωνή του έχει κάπως εξασθενήσει. «Μπορεί να μην έχω αποδείξεις, αλλά, μόλις επισκευαστεί ο πίνακας, θα βάλω κάμερα».

«Εξαιρετική ιδέα!» αναφωνώ. «Οι κάμερες ασφαλείας κάνουν θαύματα!»

Ο Μπρετ δείχνει έτοιμος να με πνίξει. Το χέρι μου πάει να πιάσει το κοπίδι, αλλά κρατιέμαι. Αντί γι' αυτό, χαμογελάω ζεστά στον γείτονά μου.

«Μακάρι να τον πιάσουν τον αλήτη που σ' το 'κανε αυτό», του λέω.

«Ναι», γρυλίζει, «σίγουρα το θες».

Κι ύστερα γυρίζει και κατεβαίνει φουριόζος τα σκαλιά, στέλνοντάς μου πάνω από τον ώμο του δολοφονικά βλέμματα σε κάθε βήμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ακούω το τηλέφωνό μου να χτυπάει στην κουζίνα.

Παρά το γεγονός ότι μαλώνω συχνά τα παιδιά που έχουν τα κινητά τους στο τραπέζι την ώρα του φαγητού, ούτε το δικό μου τηλέφωνο βρίσκεται ποτέ μακριά μου. Για την ακρίβεια, βρίσκεται πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, δίπλα στο μπολ μου με τα δημητριακά. Στην αρχή, υποθέτω ότι θα μου τηλεφωνούν από το περιοδικό για να μου δώσουν μερικές οδηγίες της τελευταίας στιγμής, πριν τη φωτογράφιση. Αλλά όταν μπαίνω στην κουζίνα, βλέπω το όνομα *Γκάρρετ Μιρς* στην οθόνη του κινητού μου.

Το αφεντικό μου.

Μολονότι συχνά αναφέρομαι στον εαυτό μου ως μαμά και νοικοκυρά πλήρους απασχόλησης, στην πραγματικότητα έχω μια δουλειά μερικής απασχόλησης σε μια τοπική εφημερίδα που απευθύνεται σε οικογένειες, ονόματι *Οικογενειακό Χίνγκαμ*, όπου γράφω μια στήλη συμβουλών με τίτλο «Αγαπητή Ντέμπι». Είναι κάτι σαν το «Αγαπητή Άμπι»*, μόνο που τη

---

* Η Αγαπητή Άμπι είναι διάσημη στήλη συμβουλών που δημοσιεύεται σε εκατοντάδες αμερικανικές εφημερίδες. Ξεκίνησε το 1956 στην εφημερίδα *San Francisco Chronicle* από την **Pauline Phillips**, που υπέγραφε με το ψευδώνυμο *Abigail Van Buren* και συνεχίζεται μέχρι σήμερα από την κόρη της **Jeanne Phillips**. (ΣΤΜ)

γράφω εγώ, οπότε είναι Ντέμπι αντί για Άμπι. Καλό; Άνθρωποι από όλο το Χίνγκαμ μου στέλνουν ερωτήσεις, αναζητώντας τους καρπούς της σοφίας μου. Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ.

Οι άνθρωποι μου λένε ότι λατρεύουν τη στήλη μου και, παρόλο που δεν θα 'λεγα πως πληρώνομαι αδρά, κι εμένα μου αρέσει. Φυσικά, όταν ξεκίνησα τις σπουδές μου στο MIT*, πριν από τριάντα σχεδόν χρόνια, με ειδίκευση στην πληροφορική, δεν θα πίστευα ποτέ ότι η κύρια απασχόλησή μου θα ήταν αρθρογράφος συμβουλών σε τοπική εφημερίδα. Ο καθηγητής μου στην πληροφορική στο λύκειο μου έλεγε πως θα γινόμουν η νέα Μπιλ Γκέιτς.

Αρκεί να πω ότι δεν έγινα Μπιλ Γκέιτς. Κάθε άλλο. Για την ακρίβεια, εγκατέλειψα το MIT στο δεύτερο εξάμηνο του δεύτερου έτους μου.

Ασχολούμαι ακόμη λίγο με τον προγραμματισμό. Έχω μάλιστα δημιουργήσει και μερικές εφαρμογές για το κινητό, αν και δεν τις χρησιμοποιεί κανείς πέρα από την οικογένειά μας. Αυτή για την οποία είμαι περισσότερο περήφανη είναι μια εφαρμογή που ονομάζεται *Findly*, η οποία στην ουσία εντοπίζει με μεγάλη ακρίβεια πού βρίσκονται οι φίλοι και οι συγγενείς σου. Η Ίζι και η Λέξι έχουν εγκαταστήσει το *Findly* στα τηλέφωνα τους, πράγμα που σημαίνει ότι όχι μόνο ξέρω πού βρίσκονται, αλλά μπορώ επίσης να κατεβάσω το ιστορικό των προηγούμενων τοποθεσιών τους. Τα παιδιά μου είναι πιο ασφαλή όταν ξέρω πού βρίσκονται.

---

* MIT (Massachusetts Institute of Technology): Το Τεχνολογικό Ινστιτούτο Μασαχουσέτης είναι πανεπιστήμιο στην πόλη Κέιμπριτζ της πολιτείας της Μασαχουσέτης των ΗΠΑ. Είναι ένα από τα μεγαλύτερα, σημαντικότερα και πλέον φημισμένα πανεπιστήμια και κέντρα βασικής και τεχνολογικής έρευνας παγκοσμίως. (ΣτΜ)

Το έχω εγκαταστήσει και στο τηλέφωνο του άντρα μου. Με την άδειά του, φυσικά.

Το τηλέφωνό μου εξακολουθεί να χτυπάει, οπότε το αρπάζω από το τραπέζι και απαντάω. Έχω μπροστά μου σχεδόν μία ώρα μέχρι να έρθουν οι άνθρωποι του περιοδικού, και ο Γκάρρετ ποτέ δεν μιλάει πολύ στο τηλέφωνο. Όπως συνηθίζει να λέει, είναι «πολυάσχολος άνθρωπος».

«Γεια σου, Ντέμπι», μου λέει. «Χαίρομαι πολύ που σε πετυχαίνω».

«Μμμ». Κάθομαι ξανά στην καρέκλα. Ο Γκάρρετ ανέλαβε την εφημερίδα πριν από δύο χρόνια και δεν θα έλεγα ότι μου είναι ιδιαιτέρως συμπαθής. Για την ακρίβεια, κάνω το παν για να τον αποφεύγω. «Τι τρέχει;»

«Ναι... Βασικά... Θα μπορούσες να περάσεις από τα γραφεία σήμερα;»

Απορώ με το ασυνήθιστο αίτημά του. Τα κείμενά μου τα στέλνω πάντα με μείλ και η αμοιβή μου κατατίθεται απευθείας στον λογαριασμό μου. «Σήμερα; Τι ώρα;»

«Το συντομότερο δυνατό».

Νιώθω έναν κόμπο στο στομάχι. Είμαι ήδη αγχωμένη με αυτή τη φωτογράφιση που με περιμένει και μία μυστηριώδης συνάντηση με το αφεντικό μου είναι το τελευταίο πράγμα που θέλω να έχω στο μυαλό μου. «Ασφαλώς. Θα έρθω το μεσημέρι. Κατά τις δύο είναι καλά;»

«Μια χαρά. Τα λέμε τότε».

Πριν προλάβω να ρωτήσω περισσότερα, ο Γκάρρετ το κλείνει. Τι στο καλό ήταν τώρα αυτό;

Ο κόμπος στο στομάχι παραμένει. Έτσι μου 'ρχεται να πάω τώρα αμέσως εκεί και να ξεκαθαρίσω την κατάσταση, αλλά δεν γίνεται. Όπου να 'ναι φωτογράφοι θα έρθουν για τη φωτογράφιση, και αμέσως μετά έχω λέσχη ανάγνωσης

με κάποιες γειτόνισσες. Κι αν δεν πάω, θα μου το κοπανάνε μια ζωή.

Κοιτάζω το τηλέφωνό μου. Να πάρω τον Γκάρντ για να μάθω περισσότερες πληροφορίες; Με τρώει η περιέργεια, αλλά εκείνη τη στιγμή ο Κούπερ μπαίνει στην κουζίνα. Είναι πάντα ο τελευταίος της οικογένειας που κατεβαίνει το πρωί, αφού δεν χρειάζεται να είναι στο λογιστικό γραφείο πριν τις εννιά. Του αρέσει να κοιμάται μέχρι αργά και εγώ απολαμβάνω αυτές τις λίγες στιγμές ησυχίας με τον άντρα μου.

Ο Κούπερ φοράει ένα λευκό πουκάμισο με γαλάζιες ρίγες και η γκρι γραβάτα του κρέμεται χαλαρά γύρω από το λαιμό του. Είναι φρεσκοξυρισμένος και έχει κολλήσει ένα μικρό κομμάτι χαρτιού τουαλέτας σε ένα κόψιμο στο λείο σαγόνι του. Αναδίδει το άρωμα μέντας από το αφτερσέιβ του και μου χαμογελάει αποκαλύπτοντας μια σειρά από ίσια, περιποιημένα, λευκά δόντια.

Σηκώνομαι από τη θέση μου, παίρνοντας το μπολ με τα μουλιασμένα δημητριακά. Αν κάποτε είχαν καλή γεύση, αυτή έχει προ πολλού χαθεί. Καλύτερα να τα πετάξω.

«Να σου ετοιμάσω ένα μπολ δημητριακά;» τον ρωτώ.

«Μπορώ και μόνος μου».

«Δεν μου είναι κόπος». Του κλείνω το μάτι. «Μου αρέσει να σε περιποιούμαι».

Γελάει λίγο αμήχανα. Ο Κούπερ μεγάλωσε σωστά, που σημαίνει πως είναι πρόθυμος να κάνει δουλειές του σπιτιού. Σοκαρίστηκε όταν παντρευτήκαμε και του είπα ότι από δω και μπρος θα του πλένω τα ρούχα εγώ. Αλλά ήταν λογικό, αφού εκείνος δούλευε και εγώ όχι. Αν μπορούσα να του κάνω τη ζωή πιο εύκολη, γιατί όχι; Δεν είχα και τίποτα καλύτερο να κάνω.

Ο Κούπερ βολεύεται σε ένα από τα καθίσματα στο τραπέζι της κουζίνας και κάθετα παρακολουθώντας με να του

ετοιμάζω το πρωινό. Ενώ ρίχνω γάλα στο μπολ, το τηλέφωνό του αρχίζει να χτυπάει και το βγάζει από την τσέπη. Το τηλέφωνό του δεν είναι τελευταίο μοντέλο, ούτε καν προτελευταίο. Ο Κούπερ αγοράζει καινούριο τηλέφωνο μόνο όταν το παλιό είναι τόσο παλιό που το λογισμικό του δεν ενημερώνεται πια. Ήταν ο τελευταίος απ' όλους τους γνωστούς μας που αγόρασε smart phone και αυτό μόνο όταν του ανακοίνωσα ότι θα κατάσχω το παλιό του κινητό με το καπάκι. Σε αντίθεση με μένα, έχει αποστροφή προς την τεχνολογία. Αποφεύγει όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και δεν του αρέσει καν να στέλνει μηνύματα, εκτός κι αν δεν έχει άλλη επιλογή. *Τι κακό έχει το παλιό, καλό τηλεφώνημα;* μουρμουράει συχνά.

Είναι ένα από τα πράγματα που λατρεύω σ' αυτόν. Είναι το αντίθετο από αυτό που ήμουν κάποτε.

Ο Κούπερ κοιτάζει την οθόνη του κινητού του και κατσουφιάζει. Για ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου, το βλέμμα του πετάγεται σ' εμένα και δεν μου διαφεύγει ο τρόπος που στρέφει το τηλέφωνο, έτσι ώστε να μου κρύψει την οθόνη. Βάζει την κλήση στο αθόρυβο και επιστρέφει το κινητό στην τσέπη του.

Αφήνω τα δημητριακά του πάνω στο τραπέζι. Δεν είναι και το πιο γκουρμέ πρόγευμα, αλλά, σε αντίθεση με τα παιδιά μας, τουλάχιστον ο Κούπερ βάζει κάτι στο στόμα του πριν φύγει το πρωί απ' το σπίτι. Αντί όμως να αρχίσει να τρώει, παλεύει με τη γραβάτα του. Συνήθως δεν φοράει γραβάτα, αλλά σήμερα είναι σημαντική μέρα.

«Έλα να σε βοηθήσω», του λέω.

«Το 'χω».

«Δεν το 'χεις. Έλα δω. Δεν αντέχω να σε βλέπω να παιδεύεσαι».

Ο Κούπερ σηκώνεται υπάκουα από το κάθισμά του. Δείχνει ωραίος σήμερα, με το φρεσκοσιδερωμένο πουκάμισό του και τα ελαφρώς υγρά από το ντους μαλλιά του. Είναι γύρω στα

σαράντα πέντε, όπως κι εγώ – για την ακρίβεια, κοντεύει τα πενήντα. Αλλά, παρόλο που τα μαλλιά του είναι λίγο πιο αραιά από ό,τι παλιά, εξακολουθεί να είναι ωραίος. Δεν έχει αλλάξει και πολύ από τότε που γνωριστήκαμε, στα είκοσί μας, αν και ίσως αυτό να οφείλεται στο γεγονός ότι τον βλέπω κάθε μέρα και δεν παρατηρώ τις σταδιακές αλλαγές. Δεν τραβάει τα βλέμματα, αλλά, από την άλλη, ποτέ δεν συνέβαινε αυτό. Είναι όμορφος με τον χαριτωμένο τρόπο του «αγοριού της διπλανής πόρτας» – έτσι όπως κι εγώ είμαι όμορφη με τον χαριτωμένο τρόπο του «κοριτσιού της διπλανής πόρτας».

Ή, τουλάχιστον, ήμουν, μια φορά κι έναν καιρό.

Δένω τη γραβάτα του και ο Κούπερ χαμηλώνει το βλέμμα στο φόρεμά μου – λευκό, με κόκκινα, ακανόνιστα σχέδια. Στο δοκιμαστήριο έδειχνε τέλειο· αλλά τώρα, καθώς κοιτάζω το μοτίβο ξανά, οι κόκκινες κηλίδες θυμίζουν... χμ, αίμα.

Να πάρει! Μάλλον πρέπει να αλλάξω.

«Πόπο», λέει, «κούκλα είσαι!»

Και φαίνεται να το εννοεί. «Σ' ευχαριστώ».

«Έχεις εκείνη τη φωτογράφιση σήμερα, έτσι δεν είναι;»

Το θυμάται. Ο Κούπερ πρέπει να είναι το μόνο άτομο σε αυτή την οικογένεια που όντως ακούει τα λόγια που βγαίνουν απ' το στόμα μου. «Καλά τα λες. Έρχονται στις δέκα».

«Φοβερό!» Με αγκαλιάζει σφιχτά, τραβώντας με πάνω του. «Ο κήπος μας θα μπει σε περιοδικό. Θα γίνουμε διάσημοι!»

Νομίζω πως ο Κούπερ έχει μεγαθύνει υπερβολικά στο μυαλό του την απήχηση του περιοδικού *Σπίτι και Κήπος*. «Δεν θα το 'λεγα».

«Μην υποτιμάς τον εαυτό σου». Ακουμπά τα χείλη του στα δικά μου και μου δίνει ένα πεταχτό φιλή. Ο Κούπερ έχει το ιδανικό ύψος για να φιλιόμαστε όρθιοι. «Πάντα λέω σ' όλους ότι είσαι η καλύτερη κηπουρός της πόλης».

«Χμ».

«Έχω την πιο ταλαντούχα γυναίκα σ' όλη τη γειτονιά». Με φιλάει ξανά, πιο βαθιά αυτή τη φορά. Τα επόμενα λόγια του τα ψιθυρίζει στο αφτί μου. «Και την πιο σέξι».

Είμαστε παντρεμένοι σχεδόν είκοσι χρόνια τώρα, και ακόμα και μετά από τόσο καιρό, με κάνει πάντα να νιώθω εξίσου ελκυστική με την πρώτη μέρα που γνωριστήκαμε. Συμπεριφέρεται σαν να είμαι ακόμα η ίδια εικοσάχρονη ρεσεψιονίστ, που κοιτάζει μαζί του τα βιβλία της εταιρείας, ενώ εκείνος προσπαθεί να προσποιηθεί ότι δεν κοιτάζει τις γάμπες μου.

Όταν μου ζήτησε να βγούμε, παραλίγο να πω αυτομάτως όχι. Ήμουν στο παρά πέντε να τον απορρίψω. Εκείνο τον καιρό, δεν έβγαίνα με κανέναν, από επιλογή, αλλά κάτι στα μάτια του Κούπερ με έκανε να αλλάξω γνώμη. Και τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια, δεν μετανιώνω για τίποτα – τουλάχιστον σε ό,τι αφορά εκείνον.

Αναρωτιέμαι αν αισθάνεται και ο Κούπερ έτσι.

Τελικά, τραβιέμαι απ' το φιλί, με μια δόση μεταμέλειας. Όσο και αν ανυπομονώ για αυτή τη φωτογράφιση, ένα στα γρήγορα με τον Κούπερ δεν θα με χαλούσε καθόλου. Το πρωί είναι πάντα έτοιμος για δράση, αλλά κανείς μας δεν έχει χρόνο.

«Φοράς το κραγιόν μου», τον πειράζω, δείχνοντας το κόκκινο σημάδι που άφησαν τα χείλη μου πάνω στα δικά του.

Γελάει και παίρνει μια χαρτοπετσέτα για να το σκουπίσει. «Ο Κεν θα με αγριοκοίταζε αν εμφανιζόμουν στη δουλειά με κραγιόν».

Αυτό δεν λέει και πολλά. Το αφεντικό του αγριοκοιτάζει τους πάντες και τα πάντα.

«Μάλιστα», λέω, «και σήμερα είναι η μέρα που θα του μιλήσεις για... ξέρεις;»

Ο Κούπερ μορφάζει. Δουλεύει για τον Κεν Μπράιαντ εδώ

και μια δεκαετία και δεν πληρώνεται ούτε κατά διάνοια όσο του αξίζει. Ο Κούπερ Μάλεν έχει πολλά καλά: είναι καλός σύζυγος, καλός πατέρας και τρομερά καλός λογιστής. Αλλά έχει και ένα ολέθριο μειονέκτημα: δεν είναι φιλόδοξος. Δεν θέλει να φτιάξει τη δική του εταιρεία, αν και αυτό θα του απέφερε πολύ μεγαλύτερα κέρδη. Έχει αρχίσει να διερευνά τις διαθέσεις του Κεν σχετικά με το να μπει συντάξιμος στο λογιστικό γραφείο, κι έχουν προγραμματίσει συνάντηση γι' αυτό σήμερα. Εξού και η γραβάτα που δεν ξέρει πώς να δέσει.

«Θεωρητικά, ναι», μουρμουρίζει ο Κούπερ, αποφεύγοντας να με κοιτάξει στα μάτια. Πάει η ερωτική διάθεση.

Τραβάω απότομα το κομματάκι από χαρτί υγείας που είχε κολλήσει για το κόψιμο στο σαγόνι του και αυτός μορφάζει. «Δεν θα θέλει να σε χάσει. Είσαι καταπληκτικός σε αυτό που κάνεις. Απλά πες του τι θες και είμαι σίγουρη ότι θα χαρεί να σε κάνει συντάξιμο».

«Δεν θα χαρεί», λέει ο Κούπερ, κάτι που μάλλον είναι αλήθεια.

«Παρ' όλα αυτά. Απλά πες του τι θες και μείνε σταθερός στη θέση σου».

Ο Κούπερ λέει κάτι άλλο, αλλά δεν τον ακούω, καθώς η προσοχή μου αποσπάται από ένα φορτηγό που περνάει δίπλα από το σπίτι. Απ' ό,τι φαίνεται, ήρθε ηλεκτρολόγος να βοηθήσει τον καημένο τον Μπρετ. Ελπίζω η ζημιά στον ηλεκτρολογικό του πίνακα να μην είναι χειρότερη από ό,τι νομίζει.